

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1556/2025
13.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 2. у вези члана 281. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Крста Бобота и адвоката Наталије Бобот, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КВ 970/25 од 18.09.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2-1770/25 од 16.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 13.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Крста Бобота и адвоката Наталије Бобот, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду КВ 970/25 од 18.09.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2-1770/25 од 16.10.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду КВ 970/25 од 18.09.2025. године одбијен је као неоснован предлог Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду за одређивање притвора против, поред осталих и окривљеног АА, док је на основу члана 334. став 1. у вези члана 208. и 209. у вези члана 189. став 1. ЗКП према, поред осталих, окривљеном АА продужена мера забрана напуштања стана уз примену мере електронског надзора за 3 месеца и то на адреси Београд, општина ..., улица ..., на којој ће окривљени боравити и које просторије без одобрења суда не сме напуштати, а која мера је одређена решењем Вишег суда у Новом Саду КВ 541/25 од 29.05.2025. године и продужена решењем Вишег суда у Новом Саду КВ 889/25 од 28.08.2025. године. Окривљеном је забрањено коришћење телефона и интернета и примање других лица у стан. Окривљени може изузетно и без одобрења напустити свој стан ако је то неопходно ради хитне медицинске интервенције у односу на њега или лица са којима живи у стану, односно ради избегавања или спречавања озбиљне опасности по живот или здравље људи, односно имовину већег обима, с тим да је дужан да о напуштању стана, разлогу и месту на којем се тренутно налази, без одлагања обавести повереника из органа управе надлежног за извршење кривичних санкција. Окривљени је упозорен

да против њега може бити одређен притвор ако прекрши меру која му је продужена овим решењем. Изречена мера забрана напуштања стана против окривљеног уз примену електронског надзора може трајати док за то постоји потреба, а најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања на издржавање казне која се састоји у лишењу слободе, с тим да по овом решењу може трајати најдуже 3 месеца и то до 18.12.2025. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ2-1770/25 од 16.10.2025. године, у ставу I, поводом жалбе браниоца окривљеног ББ, а по службеној дужности преиначено је првостепено решење само у делу одлуке којом је окривљеном ББ одређена забрана напуштања стана уз примену електронског надзора на адреси Београд, ... број ..., а како је то ближе одређено у ставу I изреке. У ставу II делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, а по службеној дужности у смислу члана 454. ЗКП и у односу на окривљене ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ преиначено решење Вишег суда у Новом Саду КВ 970/25 од 18.09.2025. године тако што је Апелациони суд у Новом Саду одбацио као недозвољен предлог Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду за одређивање притвора против наведених окривљених, а применом одредбе члана 334. став 2. у вези члана 216. у вези члана 208. и 209. у вези члана 189. став 1. ЗКП према окривљеном АА, поред осталих, продужена мера забране напуштања стана уз примену електронског надзора за 3 месеца на адреси Београд, општина ..., улица ... на којој адреси ће окривљени боравити и без одобрења суда не сме напуштати просторије, а која мера је окривљеном одређена решењем Вишег суда у Новом Саду КВ 541/25 од 29.05.2025. године и продужена решењем Вишег суда у Новом Саду КВ 889/25 од 28.08.2025. године. Окривљеном је забрањено коришћење телефона и интернета и примање других лица у стан. Окривљени може изузетно и без одобрења напустити свој стан ако је то неопходно ради хитне медицинске интервенције у односу на њега или лица са којима живи у стану, односно ради избегавања или спречавања озбиљне опасности по живот или здравље људи, односно имовину већег обима, с тим да је дужан да о напуштању стана, разлогу и месту на којем се тренутно налази, без одлагања обавести повереника из органа управе надлежног за извршење кривичних санкција. Окривљени је упозорен да против њега може бити одређен притвор ако прекрши меру која му је продужена овим решењем. Изречена мера забрана напуштања стана против окривљеног уз примену електронског надзора може трајати док за то постоји потреба, а најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања на издржавање казне која се састоји у лишењу слободе, с тим да по том решењу може трајати најдуже 3 месеца и то до 18.12.2025. године,

док су жалба браниоца окривљеног АА у преосталом делу и жалбе бранилаца окривљених ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК и ЛЛ одбијене као неосноване. У ставу III изреке жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду одбијена је као неоснована.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА – адвокат Крсто Бобот и адвокат Наталија Бобот, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. у вези члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП пресудом усвоји захтев за заштиту законитости и делимично укине другостепено решење у делу става II изреке у коме је продужена мера забране напуштања стана уз примену електронског надзора окривљеном АА, као и да делимично укине решење

Вишег суда у Новом Саду КВ 970/25 од 18.09.2025. године у делу изреке којим је према окривљеном АА продужена мера забране напуштања стана уз примену електронског надзора. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и, на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Браниоци окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означавају повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, које образлажу наводима да су нижестепени судови повредили закон на штету окривљеног јер су погрешно применили одредбу члана 334. став 1. и 2. ЗКП у вези члана 216, 208. и 209. у вези члана 189. став 1. ЗКП, када су меру забрана напуштања стана уз примену електронског надзора изједначили са притвором из одредбе члана 210. ЗКП, те су по службеној дужности испитали разлоге за даље трајање мере забрана напуштања стана уз примену електронског надзора супротно одредби члана 2. став 1. тачка 23) ЗКП. По ставу одбране, обавеза већа да по службеној дужности испита да ли постоје разлози за притвор из члана 334. став 2. ЗКП се односи искључиво на меру притвора, а не на меру забрана напуштања стана из члана 208. ЗКП, из ког разлога су неправилно и применили означену одредбу (члан 334. став 2. ЗКП) на штету окривљеног АА. Даље се наводи и да су судови учинили повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер су одлучивали о правној ствари која је већ „правноснажно пресуђена“ обзиром да је окривљеном АА мера забрана напуштања стана преиспитана и њено трајање продужено за још 3 месеца правноснажним решењем Вишег суда у Новом Саду КВ 889/25 од 28.08.2025. године, тако да би уз правилну примену члана 209. став 4. ЗКП суд био дужан да даље трајање ове мере преиспита дана 28.11.2025. године, а не приликом подизања оптужнице.

На описани начин, по ставу Врховног суда, иако се браниоци формално позивају на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, а које повреде су законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини указују на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 334. став 2. и члана 209. став 4. ЗКП,

оспоравајући правилну примену наведених одредби (члан 334. став 2. и члана 209. став 4. ЗКП).

Међутим, повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 334. став 2. и члана 209. став 4. ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић